

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 318/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I. G., K., zastúpenej advokátkou Mgr. V. D., K., ktorou namietala porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 12, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práv podľa čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a dôstojnosti človeka v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny – Dohovor o ľudských právach a biomedicíne, práv podľa čl. 10 písm. h), čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 písm. e) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien, ako aj práv podľa čl. 5 písm. e) iv a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach z 26. októbra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 132/2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2010 doručená sťažnosť I. G. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 3, čl. 8, čl. 6 ods. 1, čl. 12, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), podľa čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a dôstojnosti človeka v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny – Dohovor o ľudských právach a biomedicíne (ďalej len „dohovor o ľudských právach a biomedicíne“), podľa čl. 10 písm. h), čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 písm. e) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien (ďalej len „dohovor o diskriminácii žien“), ako aj podľa čl. 5 písm. e) iv) a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie (ďalej len „dohovor o rasovej diskriminácii“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 26. októbra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 132/2009.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala Okresnému súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) 12. februára 2004 žalobu o náhradu škody, ktorou sa domáhala, aby súd zaviazal právneho nástupcu N. K. (ďalej aj „žalovaný“) na náhradu škody z titulu protiprávne vykonaného zákroku sťažovateľke žalovaným (vykonanie sterilizácie v rozpore s platnou právnou úpravou). Sťažovateľka žalobu odôvodnila tým, že sterilizačný zákrok jej bol 23. januára 2000 vykonaný v rozpore s vtedy platnými právnymi predpismi, pretože v tom čase mala iba 16 rokov a 11 mesiacov a manželstvo neuzavrela, bola teda neploletá a nemala spôsobilosť na právne úkony, a preto bol výkon sterilizácie podmienený súhlasom jej zákonných zástupcov, ktorými boli na základe rozsudku okresného súdu sp. zn. Nc 135/92 jej starí rodičia. Keďže jej starí rodičia k tomuto zákroku súhlas neposkytli a ona sama si nespomínala, že by dala k takému zákroku akýkoľvek súhlas, a o jeho nutnosti ju nikto neinformoval, došlo pri vykonaní zákroku sterilizácie k porušeniu právnych predpisov a bola jej spôsobená škoda spočívajúca v sťažení spoločenského uplatnenia, ktorú vyčíslila na sumu 521 500 Sk.

Vykonaný sterilizačný zákrok predstavuje závažný zásah do jej integrity, zdravia a spôsobuje zníženie jej ľudskej dôstojnosti. Neplodnosť, ktorá bola sťažovateľke týmto protiprávnym zákrokom spôsobená, má negatívny vplyv na jej rodinné postavenie a na jej postavenie v rómskej komunite.

3. Okresný súd žalobu sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 4 C 34/2004 z 12. januára 2009 zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že porušenie povinnosti pracovníkov právneho predchodcu žalovaného v tom, že si nevyžiadali súhlas zákonných zástupcov na sterilizáciu, nezakladá nárok sťažovateľky na náhradu škody spočívajúcej v sťažení spoločenského uplatnenia, pre absenciu príčinnej súvislosti medzi porušením tejto povinnosti a následkom, ktorým je jej trvalá neplodnosť, ktorá bola spôsobená až následnou hysterektómiou, teda nie sterilizáciou vykonanou 23. januára 2000. Z uvedeného dôvodu preto ani znalec, ktorý bol v konaní pribratý, nevyčíslil výšku škody podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov, pretože sterilizáciu nepovažoval za trvalú príčinu neplodnosti.

4. Rozhodnutie okresného súdu napadla sťažovateľka 25. februára 2009 odvolaním, ktorým namietala predovšetkým to, že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom z 26. októbra 2009 tak, že prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, keď uzavrel, že súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho správne aplikoval.

5. Sťažovateľka sa domnieva, že postupom a rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jej základných práv a slobôd špecifikovaných v sťažnosti, a preto žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie jej základných práv a slobôd s tým, že ústavný súd rozsudok krajského súdu z 26. októbra 2009 zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Sťažovateľka tiež požiadala o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 20 000 €, ako aj o priznanie náhrady trov konania.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (všeobecného súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 127/2010).

9. Z návrhu na rozhodnutie, t. j. z petitu sťažnosti vyplýva, že predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základných práv zaručených čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práv zaručených čl. 3, čl. 8, čl. 6 ods. 1, čl. 12, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, čl. 5 dohovoru o ľudských právach a biomedicíne, čl. 10 písm. h), čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 písm. e) dohovoru

o diskriminácii žien, ako aj čl. 5 písm. e) iv) a čl. 6 dohovoru o rasovej diskriminácii postupom a rozsudkom krajského súdu z 26. októbra 2009 pod sp. zn. 5 Co 132/2009, v ktorom tento súd potvrdil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu z 12. januára 2009.

10. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 41 ods. 1 ústavy manželstvo, rodičovstvo a rodina sú pod ochranou zákona. Zaručuje sa osobitná ochrana detí a mladistvých.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa ods. 2 ústavy rovní.

Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 8 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej

spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa čl. 12 dohovoru muži a ženy, ktorí sú spôsobilí vekom na uzavretie manželstva, majú právo uzavrieť manželstvo a založiť rodinu v súlade s vnútroštátnymi zákonmi, ktoré upravujú výkon tohto práva.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 5 dohovoru o ľudských právach a biomedicíne zásah v oblasti zdravia sa môže vykonať iba vtedy, ak osoba, ktorej sa týka, bola informovaná a so zásahom vyjadrila súhlas. Pred zákrokom musí byť osoba primerane informovaná o jeho účele a povahe, ako aj o následkoch a rizikách zákroku. Príslušná osoba môže svoj súhlas kedykoľvek slobodne zrušiť.

Podľa čl. 10 písm. h) dohovoru o diskriminácii žien, štáty, zmluvné strany prijímú všetky príslušné opatrenia na odstránenie diskriminácie žien, aby im boli zabezpečené rovnaké práva s mužmi v oblasti vzdelania a najmä, na základe rovnoprávnosti mužov a žien, opatrenia slúžiace na zabezpečenie prístupu k osobitným vzdelávacím informáciám, ktoré pomáhajú zabezpečiť zdravie a blaho rodiny, včítane informácií a rád, pokiaľ ide o plánovanie rodiny.

Podľa čl. 12 ods. 1 dohovoru o diskriminácii žien štáty, zmluvné strany prijímú všetky príslušné opatrenia na odstránenie diskriminácie žien v oblasti starostlivosti

o zdravie, s cieľom zabezpečiť na základe rovnoprávnosti mužov a žien prístup k zdravotníckym službám, vrátane tých, ktoré sa vzťahujú na plánovanie rodiny.

Podľa čl. 16 ods. 1 písm. e) dohovoru o diskriminácii žien štáty, zmluvné strany prijímajú všetky príslušné opatrenia na odstránenie diskriminácie žien vo všetkých veciach týkajúcich sa manželstva a rodinných vzťahov a najmä zabezpečia na základe rovnoprávnosti mužov a žien rovnaké práva rozhodnúť sa slobodne a zodpovedne o počte a čase narodenia ich detí a mať prístup k informáciám, vzdelaniu a prostriedkom, ktoré im umožnia uplatňovať tieto práva.

Podľa čl. 5 písm. e) iv) dohovoru o rasovej diskriminácii v súlade so základnými povinnosťami vyhlásenými v článku 2 tohto dohovoru sa zmluvné štáty zaväzujú, že zakážu a odstránia rasovú diskrimináciu vo všetkých jej formách a že zaručia právo každého na rovnosť pred zákonom bez rozlišovania podľa rasy, farby pleti, národnostného alebo etnického pôvodu, najmä potom pri používaní práv hospodárskych, sociálnych a kultúrnych práv, najmä práva na ochranu zdravia, liečebnú starostlivosť, sociálne zabezpečenie a sociálne služby.

Podľa čl. 6 dohovoru o rasovej diskriminácii zmluvné štáty zabezpečia prostredníctvom príslušných vnútroštátnych súdov a iných štátnych orgánov všetkým osobám podliehajúcim ich jurisdikcii účinnú ochranu pred všetkými činmi rasovej diskriminácie, ktoré v rozpore s týmto dohovorom porušujú ich ľudské práva a základné slobody, ako aj právo žiadať na týchto súdoch spravodlivú a primeranú náhradu za akúkoľvek škodu, ktorú v dôsledku takej diskriminácie utrpeli.

11. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie práv podľa čl. 12 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 14 dohovoru a čl. 10 písm. h) dohovoru o diskriminácii žien, ústavný súd konštatuje, že „tu ide o pozitívny záväzok štátu premietnuť do právneho poriadku tie antidiskriminačné zásady a opatrenia, ktoré uvedené články... obsahujú, a nie sú teda priamo aplikovateľné orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky v individuálnych prípadoch“ (III. ÚS 51/08, I ÚS 176/2010). Z týchto dôvodov bolo potrebné túto časť sťažnosti odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

12. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv v širokom rozsahu. S výnimkou práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 6 dohovoru o rasovej diskriminácii je obsahom ďalšej časti sťažnosti namietané porušenie jej základných práv hmotného charakteru zo strany krajského súdu [čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1 ústavy, čl. 3, čl. 8 a čl. 12 dohovoru, čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 písm. e) dohovoru o diskriminácii žien, čl. 5 dohovoru o ľudských právach a biomedicíne, ako aj čl. 5 písm. e) dohovoru o rasovej diskriminácii]. Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd sa pri aplikácii hmotnoprávných ustanovení nedopustil protiústavnosti. Rozhodnutie krajského súdu je z hľadiska týchto práv v súlade s ich výkladom v právnom poriadku Slovenskej republiky. Preto bolo potrebné posúdiť sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

13. Sťažovateľka však namietala aj porušenie základných práv procesného charakteru, podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj podľa čl. 6 čl. a čl. 13 dohovoru a čl. 6 dohovoru o rasovej diskriminácii. K porušeniu týchto práv malo dôjsť v konaní krajského súdu pod sp. zn. 5 Co 132/2009 a jeho rozhodnutím z 26. októbra 2009.

14. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním. Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

15. Krajský súd namietaným rozsudkom z 26. októbra 2009 prerokoval odvolanie sťažovateľky a napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Podľa krajského súdu skutkový stav veci bol súdom prvého stupňa správne zistený, správne právne posúdený, odôvodnenie malo podklad v zistení skutkového stavu a krajský súd sa ako súd odvolací s odôvodnením v celom rozsahu stotožnil. Podľa krajského súdu sú dôvody rozsudku správne a ani jeden zo sťažovateľkou uplatnených odvolacích dôvodov nebol daný.

16. Krajský súd v podstatnom doplnil, že „... príčinná súvislosť medzi sterilizáciou, pri vykonaní ktorej boli porušené právne predpisy a žalobkyni (sťažovateľke) vzniknutou škodou, spočívajúcou v sťažení spoločenského uplatnenia, existovala iba do operácie, pri ktorej u nej došlo k odstráneniu maternice a iba v uvedenom období je daná zodpovednosť žalovaného za škodu jej vzniknutú. Odstránenie maternice u žalobkyne (sťažovateľky) by bolo spôsobilé ten istý následok ako sterilizácia, avšak pri odstránení maternice u žalobkyne (sťažovateľky) už neboli porušené právne predpisy, preto žalovaný nemôže zodpovedať za následky spôsobené touto operáciou, ktorá prerušila dovtedy existujúcu príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním právneho predchodcu žalovaného, za ktoré žalovaný nesie zodpovednosť a žalobkyni vzniknutou škodou a založila nový príčinný vzťah. So zreteľom na veľmi krátky čas medzi vykonaním sterilizácie a odstránením maternice u žalobkyne, v žiadnom prípade jej nemohla vzniknúť škoda, spočívajúca v sťažení spoločenského uplatnenia a prejavujúca sa tak, ako to tvrdila v žalobe a počas konania (sťažovateľka ako žalobkyňa), ale mohla jej vzniknúť iná (ďalšia) škoda, avšak tá nebola predmetom konania.“

17. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného

súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

18. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka nesúhlasí s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jej právnej veci.

19. V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu z 26. októbra 2009 boli svojvoľné a že by zasahovali do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zdôrazňuje, že základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše, z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

20. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia

podstatné pre posúdenie veci správne interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Rozsudok krajského súdu je náležité odôvodnený, pričom ho nemožno považovať za arbitrárny ani z toho hľadiska, že svoje odôvodnenie obmedzil len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, pretože sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu. Ústavný súd preto považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenia čl. 47 ods. 3 ústavy, pretože podľa jej názoru došlo v posudzovanej veci tiež „k porušeniu... princípu rovnosti zbraní“, čo ďalej odôvodnila tým, že „Možnosť uplatňovať svoje argumenty pred súdom neznamena len to, aby každá strana mala možnosť predložiť svoje stanovisko k prejednávanej veci, ale aj to, aby súd stanovisko jednej strany súd pozorne preštudoval rovnako ako stanovisko druhej strany, a aby bolo súdom vzaté pri rozhodovaní do úvahy...“. Ďalej sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla, že „V namietanom prípade došlo postupom súdu k porušeniu princípu rovnosti zbraní vo vzťahu k sťažovateľke. Sťažovateľka považuje rozhodnutia všeobecných súdov za arbitrárne, nakoľko sa jej argumentáciou ohľadne vzniknutej zodpovednosti za škodu všeobecné súdy zaoberali len v obmedzenom rozsahu...“. Keďže ústavný súd nezistil zjavnú neopodstatnenosť alebo arbitrárnosť namietaného rozsudku krajského súdu v súvislosti s namietaným porušením práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť k arbitrárnosti tohto rozhodnutia (v čom videla porušenie čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľka) ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy.

22. Ústavný súd preskúmal konanie na krajskom súde nielen z hľadiska dodržania práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namietala, ale aj vo vzťahu k uplatnenej námietke porušenia čl. 13 dohovoru. Ústavný súd konštatuje že právo na účinný právny prostriedok nápravy (opravný prostriedok) sťažovateľke odopreté nebolo. Krajský súd ako súd odvolací v občianskom súdnom konaní sa odvolaním sťažovateľky zaoberal v súlade s ustanoveniami relevantného právneho predpisu (ustanovenia § 212 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku) a napadnuté

rozhodnutie okresného súdu v celom namietanom rozsahu preskúmal. Obsahom práva na účinný opravný prostriedok však nie je automatický nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal predstave sťažovateľky. Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka nesúhlasila s prejavovým právnym názorom krajského súdu, ktorý sa nestotožňuje s právnym názorom sťažovateľky. Z uvedeného pohľadu posúdil teda ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú aj tú časť sťažnosti, ktorá sa týka námietky porušenia čl. 13 dohovoru.

23. Rovnako uvedená argumentácia platí aj vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa porušenia čl. 6 dohovoru o rasovej diskriminácii, ktorý možno vnímať ako špeciálne ustanovenie (vo vzťahu k čl. 13 dohovoru) poskytujúce garanciu účinného prostriedku nápravy pre prípady porušenia práv v súvislosti s rasovou diskrimináciou. Ústavný súd preto posúdil ako zjavne neopodstatnenú aj túto časť sťažnosti.

24. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti (priznanie finančného zadost'učinenia a zrušenie napadnutého rozhodnutia), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2010